

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

KENT IEMAND EGIDE ?

Thriller in drie bedrijven

door

HUGO FRANSAERT

Toneelfonds J. Janssens * Antwerpen

1987

(N° 1183)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste 8 tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

© 1987 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S .

OTTO KRESS 45 jaar, uitbater van het hotel "Der Post-
horn"
HELGA 40 jaar, zijn vrouw
WALTER 53 jaar, knecht en kelner bij Otto
LISA 35 jaar, kamermeid
DOKTER HEIMANN 50 jaar
INGENIEUR JOHANN STEINBECK 35 jaar
LISELOTTE 35 jaar, zijn vrouw
MADEMOISELLE BERNICE DE NEUVILLE 45 jaar
LAZENBY 45 jaar, Amerikaans toerist
KLAUS VAN DRIES 25 jaar, Nederlands toerist

Alle bedrijven spelen heden in het hotel "Der Posthorn".
Het voorseizoen, de maand mei.

(4 dames - 6 heren)

D E C O R.

In het hotel "Der Posthorn". De klassieke ontvangstzaal van een klein hotelletje aan de voet van de Zwitserse Alpen. Achter midden de dubbele toegangsdeur die nu is afgesloten maar voor de rest het ganse stuk door, wijd open staat.

Links en Rechts van de deur grote ramen waarom de naam van het hotel in spiegelschrift te lezen staat. Achter links in de zijwand een deur, met een gordijn afgesloten. Erboven hangt een plaatje "Privat". Vooraan in dezelfde zijwand een bredere deur welke leidt naar de eetzaal en de kamers. Tussen beide deuropeningen bevindt zich de toonbank van de receptie met erop alle bijhorende attributen: een oproepbel, register, telefoon.. Tegen de wand brieven- en sleutelrek.

Rechts in de zijwand: open haard.

Daarvoor lage tafels. De stoelen met arm-leuninggen staan erop geplaatst. Aan de muren hangen enkele wandlampjes, de enige vorm van verlichting.

Voor de toegangsdeur liggen brieven, kranten en tijdschriften. Het is twintig voor acht, op een mooie ochtend...

E E R S T E B E D R I J F .

(Als het doek opgaat wordt er hevig op de deuren gebonkt. Men hoort Lisa in zichzelf gemeen vloeken.)

WALTER: (Een man van middelbare leeftijd, slordig grijs krulhaar, een enorme grijze snor en een bril. Hij komt sloffend uit deur "Privat".) Jaja, rustig maar, ik ben er al. Wind je niet zo op.

LISA: (Roept van buiten) Als jij je eens wat meer wou opwinden dan hoefde ik niet zo hard te schreeuwen en op de deuren te bonken!

WALTER: (Opent de deur na eerst de post te hebben opgeraapt en zet ze wijd open) Maar je hoeft toch ook niet te schreeuwen. Je weet dat wij altijd openen om...

LISA: (Komt op. Een klein, dik ordinair vrouwtje.) ... Om half acht! Weet je? Half acht, Waltertje! Het is twintig voor!

WALTER: Kom, kom, Lisa, overdrijf niet.

LISA: Overdrijven? IK? Maar man, als dat zo doorgaat dan sta ik hier volgende maand om tien uur nog het hele hok wakker te schreeuwen!

WALTER: Meneer en mevrouw worden een dagje ouder, Lisa. Begrijp dat eens. Je hoeft toch helemaal niet zo onmenselijk te doen! Je kankert er maar op los dat de deuren te laat opengaan, maar je vergeet dat de klanten vandaag de dag ook niet meer zo vroeg uit de veren zijn. (Hij werpt de post achteloos op de toonbank.)

LISA: Dat betekent niets! Dat is geen excuus om slordig te zijn.

WALTER: Ik ben helemaal niet slordig. Dat ik misschien niet meer zo stipt ben, heeft helemaal niets met slordigheid te maken, wel met het feit dat ik een dagje ouder word. Bovendien ben ik hier pas drie maanden in dienst en heb ik dit werk nooit eerder gedaan. Als ik maar weer boekhouder worden kon, nou dan...

LISA: Dat liedje hoor ik iedere morgen, hou er dus maar mee op en wees in 't vervolg wat stipter. Oud worden of niet oud worden, dat maakt de rekening van de hotelgasten niet!

WALTER: Sinds wanneer kom jij mij de les lezen? Ik heb maar één baas en hoef dus door jou niet te worden afgesnauwd!

LISA: Hoor hem aan! Wat een zelfrespect heeft die ouwe knar; zeg! Meneer Walter wordt door niemand afgesnauwd dan door meneer Otto! (Ze lacht hevig.) Wat geestig!

WALTER: Ssst! Straks maak je de klanten nog wakker met je ka-baal!

LISA: De klanten! Zal ik jou eens wat vertellen, mannetje? Dat mooi stelletje klanten van jou ken ik op m'n duimpje. Je zegt daarnet zelf nog dat je maar pas in dienst bent. Weet je hoeveel jaartjes ik d'erop zitten heb? Hmm? Dat zal ik je eens haarfijn uitleggen. Ik was reeds in dienst toen de ouwe meneer Kreiss nog de baas was. Daar kijk je van op, hé?!

WALTER: Nu en! Hoe lang is hij dan al weg?

LISA: De ouwe? (Ze schrikt blijkbaar van haar eigen woorden en tracht zich, na ongerust naar de deur "Privat" te hebben gekeken, te verbeteren.) Ik bedoel: de oude meneer Kreiss? Oh, die is kort na het huwelijk van de jonge meneer en mevrouw, samen met zijn eigen vrouw naar een home in Sankt Moritz gegaan. Dat moet nu zowat twintig jaar geleden zijn.

WALTER: Zijn ze dan al zo lang getrouwd?

LISA: Dat is zeker! Mevrouw was Duitse, jaja, een Duitse. Dat wist je zeker nog niet, hé? Ze moet wat op de dool geweest zijn na haar studies. Heeft heel Zwitserland afgereisd om dan uiteindelijk hier terecht te komen. Ik zie haar nog in het deurgat staan. Zo edel, zo zacht, zo ... zo onschuldig jong en mooi... toen ze zei: "Ik kom me aanmelden voor de plaats van kamermeisje."

WALTER: Kamermeisje?

LISA: (Geërgerd) Ja, kamermeisje, en wat dan nog? Die plaats was hier toen net vrij.

WALTER: Oh! Ik dacht...

LISA: In ieder geval, lang was ze nog niet in dienst toen me-
neer Otto op haar verliefd is geworden. En nog geen half
jaar later waren ze al verloofd. Kamermeisje is ze dan
natuurlijk niet meer gebleven. Ze werd meteen receptio-
niste.

WALTER: Hadden ze toen een receptioniste?

LISA: Dat waren betere tijden. We waren toen met zes personeels-
leden. Nu zijn jij en ik de twee enige.

WALTER: Ik veronderstel dat zij kort na hun verloving zijn ge-
trouwd?

LISA: Enkele maanden daarna. Waarom vraag je dat?

WALTER: Kon mevrouw toen ook soms zo humeurig zijn, zoals ze nu
is?

LISA: Hoe bedoel je?

WALTER: Ach Lisa, dat weet je best. Herinner jij je dan niet
dat ik gisteren om de haverklap van haar een uitbrander
kreeg? Maar ze kreeg in ieder geval geen gelijk bij me-
neer!

LISA: Dat heeft niets te betekenen. Een vrouw heeft soms van
die grillen.

WALTER: Toch wel, Lisa, toch wel. Dat heeft wél iets te bete-
kenen. Ik ken die gedragingen. Iemand die over allerlei
onbenulligheden loopt te piekeren en tegelijk aggressief
en neerslachtig is, terwijl ie anders de levenslust en
vrolijkheid in persoon is... die loopt ongetwijfeld met
iets in 't achterhoofd.

LISA: Iedere gezonde vrouw heeft die kwaal minstens ééns per
maand!

WALTER: Wat doe jij verdomd tegenstrijdig! Je weet best dat ik
gelijk heb en toch tracht je me van het tegenovergestelde
te overtuigen!

LISA: (Schamper) Wees niet zo tienerachtig, Walter. Dat komt
helemaal niet meer met je respectabele leeftijd overeen!

WALTER: Nou ja, ik maak me zeker te veel zorgen, over dingen

waar ik eigenlijk niets mee te maken heb. Stom van me, ik weet het.

LISA: Je bent zo heerlijk sentimenteel. Als je zo doorgaat word ik nog verliefd op je! Maar zou je niet beter voor het ontbijt zorgen? Dokter Heimann is altijd vroeg uit de veren.

WALTER: Hij is een ellendige gierigaard. Toen ik bij zijn aankomst vorige zaterdag zijn valiezen bovenbracht smakte ie de deur voor m'n neus dicht. Niet eens een bedankje, laat staan een fooi.

LISA: Je hebt gelijk, dat is ongehoord.

WALTER: Ach, de mensen worden vandaag de dag zo ontzettend veel-eisend en tegelijk willen ze op alles besparen.

LISA: Zo is het. Soms bijten ze een muntstuk in twee en dan gooien ze het geld langs deuren en ramen.

HELGA: (Is in het deurgat naar 't "Privat" komen staan en luistert de laatste gesprekken van Walter en Lisa af. Ze is heel humeurig.) Jullie schijnen het vandaag bijzonder druk te hebben?

WALTER: Och mevrouw, ik vraag u duizendmaal excuses, maar, ziet U, we waren het er plots niet meer over eens of we nu deze middag Hongaarse Goulash of spek met bonen op het menu hadden.

HELGA: Meneer heeft het menu voor de hele week toch opgesteld, dacht ik?

WALTER: Ja, dat is zeker, mevrouw.

HELGA: En als ik me niet vergis wordt het menu van de hele week op het prikbord in de keuken opgehangen, is het niet Walter?

WALTER: Eh... Ja zeker, dat is zo, mevrouw,...

HELGA: En wat stond er dan op het menu voor vandaag?

LISA: Volgens mij waren het stoofkarbo...

WALTER: Goulash! Goulash heb je daareven gezegd, Lisa!

LISA: Nu goed dan, goulash dan maar!

WALTER: Maar ik was zeker dat het bonen waren. Bonen met spek.

HELGA: Goed dan, goed dan. Dan maak je maar bonen met spek. En ga nu als de bliksem voor het ontbijt zorgen. Dadelijk is dokter Heimann er en je hebt de koffie nog niet eens klaar!

WALTER: (Wil weggaan)

HELGA: Maar eerst Walter, zou ik er maar voor zorgen dat de klanten tenminste behoorlijk kunnen gaan zitten.

WALTER: (Is wat in de war. Begrijpt eerst niet goed wat ze bedoelt. Dan plots...) Ho, ja maar natuurlijk! (Begint naarstig de stoelen van de tafels te nemen en errond te schikken.)

HELGA: (Is ondertussen achter de toonbank gegaan. Ze neemt de post op en scheurt één voor één de omslagen open, waarna ze zenuwachtig de brieven één na één leest. Na elke brief herademt ze en na de laatste te hebben gelezen ziet ze er gelukkig uit.) Oef! Wat een geluk!

LISA: (Is tot bij Helga gekomen) Voelt mevrouw zich niet lekker? U bent toch niet ziek?

HELGA: (Helder) Neen, neen, Lisa, ga nu vlug voor de was zorgen. Er wacht een enorme stapel op je.

LISA: (Begrijpt de plotselinge omkeer nog niet goed) Ja... jaa, ... zeker mevrouw. (Af "Privat".)

WALTER: (Is ondertussen klaar met het stoelen schikken) U vindt het goed dat ik nu aan het ontbijt begin, mevrouw?

HELGA: Daar moest je eigenlijk al lang mee bezig zijn, Walter. Je hebt geluk dat de klanten vandaag blijkbaar zin hebben om uit te slapen.

WALTER: Dat komt door de zware lucht, mevrouw. Niet iedereen is aan berglucht gewoon.

HELGA: Dat is waar. Ik heb ook moeten wennen. (Ze lacht)

WALTER: (voorzichtig) U bent geen Zwitserse, is het niet?

HELGA: (In de war) Wat bedoel je? Ik... he... hoe weet je dat? Wat gaat jou dat trouwens aan? Ga... ga voor het ontbijt zorgen.

WALTER: U moet me verontschuldigen mevrouw, als ik u in de war

breng met m'n idiote vragen. Ziet u, de tongval, uw afkeer voor het gebergte. Ik wed dat u een Duitse bent! Nordhein-Westfalen? Vergis ik me?

HELGA: Zo is het wel genoeg, Walter. Ga nu onmiddellijk voor het ontbijt zorgen. Onmiddellijk, hoor je. En als je morgen weer zo laat openmaakt, geef ik je de bons!

WALTER: Neemt u me niet kwalijk, mevrouw, ik wou u alleen wat verstrooien.

HELGA: (Woedend) Ik moet jouw verstrooiingen niet! Verdwijnt!

WALTER: Goed, mevrouw. (Wil zich kalm verwijderen)

HELGA: Walter! Wacht even! (Plots heel rustig) Beste Walter! Wat ben ik toch onhebbelijk tegen je, en je bent nog wel zo goed voor me. Jij begrijpt me. Meneer begrijpt me ook, maar (ze lacht) hij wist niet eens dat ik een Duitse ben. Je hebt een fijne neus Walter. Ik ben Hamburgse. Je doet me denken aan iemand die ik goed gekend heb. Je lijkt eigenlijk ook wel een beetje op hem.

WALTER: Men beweert dat ieder mens een dubbelganger heeft, mevrouw, dus heb ik er wellicht ook ergens één.

HELGA: Wie weet! Ga nu voor het eten zorgen.

WALTER: Goed, mevrouw. (Gaat af)

HELGA: (Kijkt hem een ogenblik glimlachend na. Gaat dan langzaam achter de toonbank. Haalt er diep verborgen een sigarenkistje uit. Ze bekijkt peinzend de inhoud, vier opgevouwen brieven. Ze opent ze één voor één.)

OTTO: (Komt op in de deuropening "Privat". Hij slaat Helga een ogenblik gade.) Goeie morgen, schat.

HELGA: (Schrikt op, doet de brieven snel terug in de doos en schuift ze voorzichtig weer onder de toonbank.) He... goeie morgen, Otto, liefste.

OTTO: Wat doe jij toch geheimzinnig de laatste tijd. Lees je teveel thrillers?

HELGA: Hoe kom je erbij, liefste? Belachelijk! Jij leest te veel.

OTTO: Voor lezen heb ik geen tijd, dat weet je. Maar het is

opvallend. Bij het minste gerucht schrik je, als er een nieuwe gast aankomt bekijk je hem alsof je grootvader weer is opgestaan, je bent prikkelbaar, zenuwachtig...

HELGA: Otto...!

OTTO: ... in één woord, er is iets! Wat is er, Helga?

HELGA: Niets! Helemaal niets! Wat zou er kunnen zijn?

OTTO: Je gedrag. Zoals je Walter, de arme drommel, gisteren wel vijf keer een uitbrander hebt gegeven.

HELGA: Dat was verdiend! Stel je voor! Eerst en vooral staat ie elke morgen veel te laat op, om tien uur was ie zelfs niet eens behoorlijk geschoren en hij had op dokter Heimann gemompeld omdat ie geen fooi had gekregen om z'n valies naar boven te sjouwen.

OTTO: Je moet mensen die een dagje ouder worden wat ontzien, liefje. Je bent niet meer zo aardig als je vroeger was. Dat valt op, weet je?

HELGA: Maar Otto...

OTTO: En hou er rekening mee dat de klanten zoiets ook opvalt. Omwille van het slechte humeur van de gastvrouw, zijn ze in staat hun valiezen te pakken en een ander hotel te gaan opzoeken. Hier zijn hotels in overvloed, vergeet dat niet, alhoewel onze prijzen zeer democratisch mogen genoemd worden. Maar er is meer! Je houdt je niet meer met de materiële kant van de zaak bezig!

HELGA: Hoe bedoel je?

OTTO: Vroeger bekommerde je je om de goede gang van zaken. Nu heb ik van Lisa moeten horen dat de boenmachine defekt was.

HELGA: Ik was het vergeten. Zoiets gebeurt toch wel. Vergeet jij nooit eens wat?

OTTO: Vroeger hield je de rekeningen van de leveranciers nauwkeurig bij. Nu moet ik het doen. Onze hele boekhouding was één puzzel geworden. Wel?

HELGA: Ik ben gewoon verstrooid, Otto, dat is alles!

OTTO: Verstrooid! Er is iets, Helga.

HELGA: (Barst los) Er is iets, er is iets... Laat me nou eindelijk met rust, verdomme! Ik heb toch recht op enige privacy of niet soms?

OTTO: (Blijft kalm) Vergeet niet dat je mijn vrouw bent, Helga. In een goed huwelijk deelt men de zorgen. Waarom doe je zo egocentrisch? Wat heb je?

HELGA: Men zegt wel eens dat mannen achterdochtig zijn... Wantrouwend. Het is verdomd nog waar ook! Jullie, zijn allemaal eender.

OTTO: Daar is soms reden toe. (Plots) Helga, ik hou van je. (Neemt haar stevig in de armen) Vertrouw me dan, ik smeeek het je. Mij kleine lieve Helga. Ik wil niet dat je met geheimpjes speelt. Vroeger hield ik ook van geheimpjes. Ik had er af en toe ééntje en mijn vriendjes mochten dan niet weten wat het was. Het was... mijn geheim. Dat zou ik met niemand delen! Maar als kind ben je egoïst. Je wilt alles voor je alleen en zo blijft het zolang er niemand is... tot je trouwt en je je leven met een metgezel gaat delen. Dan deel je ook je zorgen... en je plezier! Zo is het toch, Helga?

HELGA: (Antwoordt niet)

OTTO: Zo is het toch, Helga...?

HELGA: Stil! Daar heb je dokter Heimann.

HEIMANN: (Een grijzende vijftiger komt op uit de trapzaal.)

Goeiemorgen, meneer en mevrouw Kreiss. Ik heb heerlijk geslapen. U moet me beslist het geheim van uw donsdekens prijsgeven. Ze moeten een magische kracht hebben om hun slachtoffers zo snel naar dromeland te zenden.

HELGA: U bent heel vriendelijk, maar u overdrijft, dokter!

OTTO: (spottend) Helga houdt geheimpjes liever voor zich alleen, dokter Heimann!

HELGA: Otto!

HEIMANN: Ik maakte maar een grapje, lieve mevrouw. Ik heb het heus niet verkeerd bedoeld! Ik verzeker u...

HELGA: U hoeft zich niet te excuseren, dokter. Hetgeen mijn man zei...

OTTO: 'n Grapje.

HEIMANN: Oh, in dat geval...

HELGA: De ochtendbladen liggen klaar, dokter.

HEIMANN: (Terwijl hij gaat zitten en een krant openvouwt) Ach ja, het lezen van die nonsens maakt een mens eigenlijk nooit wijzer. Het enige wat je dat oplevert, is grijze haren. Neem nou de weerberichten, al opgevallen dat de weerberichten voor de lange weekends en vakanties altijd mooie voorspellingen inhouden? Niet? Wel, daar moet u beslist eens op letten. Zoiets doet men natuurlijk om toeristen naar de bergen te lokken, of naar de kust of zo...

OTTO: Dat kan best, ja.

HEIMANN: Ik geloof niet dat kranten eerlijke informatie geven. Je weet nooit hoe je op die berichtgeving moet reageren.

OTTO: Zeer juist, dokter.

HEIMANN: Het is zuivere verkwisting van het papier meneer Kreiss.

OTTO: Nu overdrijft u, dokter Heimann. Er staan ook interessante dingen in de kranten.

HEIMANN: (spottend) Oh, u bedoelt de strips en de horoscopen? Dan kunt u nog gelijk krijgen ook.

WALTER: (komt haastig opgelopen uit de keuken) Meneer, mevrouw, wat moet ik nu beginnen?

HELGA: Wat scheelt eraan, Walter?

WALTER: Ach mevrouw, ik kan het me niet vergeven.

OTTO: Maar spreek toch op, man, wat scheelt eraan?

WALTER: Drie eieren!

HELGA: Drie eieren?

OTTO: Wat is er met die drie eieren?

WALTER: Met drie eieren moet ik het ontbijt van het heel hotel klaarmaken!

HELGA: Waar heb je het over, Walter?

WALTER: Ach mevrouw, ik ben vergeten eieren te vragen aan de melkman. En de vruchtenmarmelade is ook al op. Wat moet ik beginnen?

OTTO: (Tot Helga) Nu zie je dat je niet de enige bent die z'n hoofd er niet bij heeft. Het heeft ook uitwerking op het personeel. (Helga af naar "Privat".) (Tot Walter) En nou jij, hé. Wat heb jij eigenlijk in dat hoofd van je? Wat moet ik met je beginnen? Ik heb genoeg van je misserlijke vergetelheid!

WALTER: Och, meneer, het spijt me zo. Ik dacht dat er nog net genoeg eieren waren. Ik wou er niet teveel in huis. Beter toch verse!

OTTO: Genoeg! Genoeg! Spring op de fiets en rijd als de bliksem naar het dorp. Voor de andere gasten willen ontbijten ben je terug en staan er heerlijke gekookte eieren en marmelade op de tafels of er zwaait wat.

WALTER: Zeker, meneer, ik ben zo terug,... (langzaam af)

OTTO: Sneller, idioot! De stomkop. Hoe durft ie. (Tot dokter Heimann) Weet u dokter, dat zoiets me kan ruïneren? U lacht? Als u als klant opstaat, heeft u de hele nacht met open venster genoten van de berglucht. Welk gevoel heeft u dan bij het ontwaken, meneer Heimann? Honger... En dan neemt u plaats aan uw gereserveerde tafeltje en wil 'n lekker gekookt eitje oppeuzelen en een toetje met marmelade. Wat als u alleen toast en boter op uw tafeltje vindt? Wat dan? (Wacht geduldig Heimanss antwoord af.)

HEIMANN: Euh, wel euh... eigenlijk ontbijt ik niet meteen als ik opsta. Ik, euh... lees vaak eerst de krant. Maar misschien kunt u me in afwachting van het ontbijt maar eerst een glaasje vruchtensap klaarmaken... als u het belieft. (Hij is wat bang voor de agressieve toon van Otto.)

OTTO: (Met tegenzin) Vruchtensap. Goed. Komt eraan. Maar eigenlijk moest die idioot van een Walter,... Ik... eh... ik haal zelf uw vruchtensap. (Af)
(Een stilte. Dokter Heimann zit weer in zijn krant verdiept.)

OTTO: (Terug op, aarzelend, met een glas vruchtensap in de hand) Hier is uw vruchtensap, dokter.

HEIMANN: Wel, wel, wel. Ofwel bent u ontzettend snel, ofwel heeft die idioot toch wat uitgericht deze morgen.

OTTO: (Zet het glas voor hem neer) Nou, wat denkt U?

HEIMANN: (Proeft) Nu, het vruchtensap is heerlijk.

OTTO: Dat is tenminste iets. (Plots) Ik laat u alleen, dokter. Het onkruid moet dringend gewied worden. Het zicht is toch zo slordig als dat mooie gazonnetje met sleutelbloempjes overwoekerd wordt door die ellendige dovenetels.

HEIMANN: Ga gerust je gang. Ik ben nog even bezig met de krant.

OTTO: Tot straks dokter. (Af)

HELGA: (Op uit "Privat) (Ze kijkt Otto even na en gaat bij dokter Heimann zitten)

Dokter... he... kan ik u even spreken?

HEIMANN: Mevrouw, wat ziet u er uit! Zorgen?

HELGA: Oh, dokter, dat is het niet...

HEIMANN: Zijn er relatiemoeilijkheden?

HELGA: Wat bedoelt u... toch niet... Och nee, Otto en ik, wij leven in de beste verstandhouding.

HEIMANN: Heeft u kinderen?

HELGA: Eh... neen.

HEIMANN: Nooit gewild?

HELGA: (zeer kort) Neen!

HEIMANN: (daardoor uit zijn lood geslagen) Juist, ja. U maakt zich ergens zorgen over, is het niet?

HELGA: Ik weet zeker dat het niets ergs is, maar ik... (proeft een ander uitgangspunt) Ik ben bang, doodsbang, dokter!

HEIMANN: Waarom? Iets met de familie? Toch niet om je gasten?

HELGA: Och, dokter, zegt u toch zoiets niet, dat maakt me nog meer van streek!

HEIMANN: Lieve mevrouw, ik ben nu ook bang! Bang dat ik er niets van begrijp.

HELGA: Ach, eigenlijk is het mijn kwaal van ieder jaar, bij het begin van het seizoen. Ziet u, vreemde gezichten hebben mij van kindsbeen af bepaalde onverklaarbare angsten be-